

УДК 316.012 (316.6)

doi:10.15421/171636

Андроцидарний матриархат в інструментарії гендерної культури України

І.О. СВЯТНЕНКО

Класичний приватний університет, м. Запоріжжя, Україна

Авторське резюме

Статтю присвячено андроцидарним особливостям української гендерної культури та ідеології матриархального расизму. До механізмів андроциду автором віднесено систематичне культивування андрофобії та макротекстів, які спрямовані на демонізацію чоловіків та чоловічих цінностей; легітимація насильства щодо чоловіків шляхом популяризації наукових знань з практичної психології, правознавства; просвітницька діяльність у сфері гендерного мобінгу; стимулювання контрастової алкогольної поведінки, в якій поєднуються абстиненція та надспоживання міцних алкогольних напоїв; гендерно-дискримінаційне сімейне законодавство, яке закріплює фактичне безправ'я чоловіків у більшості сімейних обставин; армійське рабство, яке полягає в створенні деструкційних щодо психіки та організму чоловіка умов служби; пенітенціарне рабство та штучне погіршення умов тримання чоловіків у слідчих ізоляторах, тюрмах, призначення суворіших, у порівнянні з жінками, вироків та катування в процесі здійснення покарань; забезпечення важких, небезпечних і шкідливих для здоров'я умов праці та ігнорування заходів безпеки, що призводить до зростання статистики травматизму та смертності серед чоловіків; дефіцитність медичного обслуговування, орієнтованого на чоловіків; матриархально-расистське виховання чоловіків; віктимізаційні і мазохістські соціальні стереотипи, які уможливають надексплуатацію чоловіків та виправдовують стратегії жертвоприношення чоловічого життя заради сім'ї (жінок та дітей).

Ключові слова: матриархат; матриархальний расизм; матриархальний сексизм; андроцид; матриархальна кастрація

Androtsydarnyy matriarchy in Ukraine toolkit gender culture

I.O. SVYATNENKO

Classical private university, Zaporizhzhya, Ukraine

Abstract

The article is devoted to the androcidable peculiarities of Ukrainian gender matriarchal culture and ideology of racism. Androcid's mechanisms are attributed by author the systematic cultivation and androphobic makroteksts, which are aimed at the demonization of men and male values; legitimation of violence against men by the popularization of scientific knowledge for practical psychology, law; educational activities in the field of gender mobbing; stimulating contrasts alcoholic behavior, which combined abstinence and overconsumption of alcoholic beverages; gender discriminatory family law, which establishes the actual powerlessness of women in most of the family circumstances; army slavery, which is to create a destructive on human psyche and the body conditions of service; penal servitude and artificial deterioration of living conditions of men in detention centers, prisons, the appointment of the harsh, compared to women, sentences and torture in the implementation of sanctions; ensuring heavy, dangerous and unhealthy working conditions and disregard for safety measures, resulting in increased morbidity and mortality statistics for men; deficitsitarnist medical care focused on men; matriarchal-racist education of men; viktimization-masochistic and social stereotypes that make the super-exploitation of men and men's life justify the strategy for the family sacrifices (women and children).

Keywords: matriarchy; matriarchal racism; matriarchal sexism; androcid; matriarchal castration

Андроцидарний матриархат в інструментарії гендерної культури України

И.А. СВЯТНЕНКО

Классический приватный университет, г. Запорожье, Украина

Авторское резюме

Статья посвящена андроцидарным особенностям украинской гендерной культуры и идеологии матриархальному расизма. К механизмам андроциду автором отнесены систематическое культивирование андрофобия и макротексты, которые являются направленными на демонизацию мужчин и мужских ценностей; легитимация насилия в отношении мужчин путем популяризации научных знаний по практической психологии, правоведения; просветительская деятельность в сфере гендерного моббинга; стимулирование контрастов алкогольного поведения, в которой сочетаются абстиненция и сверхпотребление крепких алкогольных напитков; гендерно-дискриминационное семейное законодательство, которое закрепляет фактическое бесправие мужчин в большинстве семейных обстоятельств; армейское

© І.О. Святненко, 2016

рабство, которое заключается в создании деструкционных по психике и организму мужчин условий службы; пенитенциарное рабство и искусственное ухудшение условий содержания мужчин в следственных изоляторах, тюрьмах, назначение суровых, по сравнению с женщинами, приговоров и пытки в процессе осуществления наказаний; обеспечение тяжелых, опасных и вредных для здоровья условий труда и игнорирование мер безопасности, что приводит к росту статистики травматизма и смертности среди мужчин; дефицитность медицинского обслуживания, ориентированного на мужчин; матриархально-расистское воспитание мужчин; виктимизационные и мазохистские социальные стереотипы, которые делают возможной сверхэксплуатацию мужчин и оправдывают стратегии жертвоприношения мужской жизни ради семьи (женщин и детей).

Ключевые слова: матриархат; матриархальный расизм; матриархальный сексизм; андроцид; матриархальная кастрация

Постановка проблеми. Складником матриархального расизму та сексизму як гендерної ідеології виступає приховане, безсвідоме і ретельно-закапсульоване чоловіконенавистництво, яке базується на утвердженні безумовної першості і вищості жінок як у гендерних, так і інших соціальних ієрархіях. Чоловіконенавистництво, однак, не є чимось самодостатнім з точки зору боротьби за безумовне утвердження жіночого доміну, оскільки за ненавистю до чоловіків приховується ненависть до всього елітного та пасіонарного.

У творах одного з представників українського націоналізму Д. Донцова «Націоналізм» [2] можна зустріти думку про те, що українська етнічність є контролітною в аспекті відсутності у самої еліти стрижневих якостей, які визначають кастово-керівний тип особи.

Тут йдеться про констеляції інтелектуальних, чуттєвих та морально-вольових якостей, до яких автор відносить: шляхетність, складниками якої є почуття гордості, нескореності супроти чужих і супроти долі, спроможність здійснювати моральну реституцію (відплату за зневажливе й образливе поводження), чесність, закритість, відразу до зла; мудрість як визнання надособових регуляторів (законів релігії і моралі) у порівнянні з особистими мотивами, фідеїзм (віра в Бога), визнання вищості загального над партикулярним; відвагу як поєднання завзяття та героїчного войовничого духу.

Ядром проблем українства автор вважає формування будівничої правлячої касты, яка була наділена всіма зазначеними якостями, себто мудрістю, відвагою та моральною силою. На протипагу цьому контроліта в Україні виступає носієм таких культурно-психічних та ментальних особливостей, які відтворюють охломорфність на протипагу шляхетності. До комплексу охломорфності можна віднести заміну гордості гординою та заздрістю, які є субститутами гордості як спроможності особи утверджуватись за рахунок власних продуктивних досягнень.

Українська контроліта утверджується за рахунок нищення еліти та елітних якостей етнічності, протипаваючи елітним досягненням «елітну руйнацію» та «елітну руйнацію», себто її можна вважати елітою лише в деструктивному вимірі. Нескореність супроти чужинців

і супроти долі замінюється пристосуванством, підлабузництвом, безпринципним колабораціонізмом, заграванням із представниками сильніших спільнот заради отримання від них певних преференцій у боротьбі із внутрішніми елітами. Матриархальна кастрація інструментально обслуговує відбір тієї частини представників чоловічої популяції, які володіють зазначеними якостями і тому отримують найбільші шанси для вертикальної соціальної мобільності по щаблях кримінально-політичного політикуму та інших інституційних просторів.

Мрією залишається для української контроліти спроможність до моральної реституції та інших способів відплати, оскільки саме її походження (в більшості випадків – кримінально-мафіозне) робить її неспроможною до утвердження будь-якої соціальної моралі, а в сфері релігії спричиняє схильності до релігійної індиферентності, скептицизму, відкритого або прихованого атеїзму.

Останні практично унеможливають будь-які прояви чесності та відрази до зла, навпаки: соціально вмотивовують аморальну поведінку, практикування подвійних стандартів, крадієство, жадібність, матеріалістично-консьюмериську ненаситність, приховану мстивість.

Метою дослідження є визначення андроцидарних особливостей української гендерної культури. Завданнями статті є визначення поняття соціокультурної кастрації та андроциду в гендерній культурі України.

Невизначена наукова проблема, якій присвячено статтю. Статтю присвячено андроцидарним особливостям української гендерної культури та ідеології матриархального расизму.

Аналіз досліджень та публікацій, в яких започатковано розв'язання наукової проблеми. Представлена в статті наукова проблема практично не досліджувалася в українській соціології. Винятком можна вважати праці Г. Бондар, В. Крячка, Ю. Розі, Ю. Романенка, в яких проблема матриархального расизму і сексизму, андроцидарних практик є артикульованою доволі фрагментарним чином - у контексті згадування окремих диспозицій українського менталітету та ідентичності українства. В дисертації Г. Бондар висвітлено окремі складники матриархального сексизму та патріархального сексизму, сформульовано шерег

важливих висновків щодо гендерної нерівності в Україні як соціальної проблеми, яка впливає із особливостей релігійної моралі та ідеології жіночої надцинності [1].

В. Крячко робить акцент на фемінних та емоційних складниках українського менталітету, розглядаючи їх як дисфункційні щодо соціальності. Ю. Розя звертає увагу на диспропорції демографічної статистики та істотні розриви в тривалості життя чоловіків та жінок, загальної поширеності органічних хвороб та високої оказональної смертності серед чоловічої популяції, яка, високоймовірно, є пов'язана із унормованим аутосуїцидом [3,5].

Частково звертає увагу на проблему андроцидарності української культури Ю. Романенко, який констатує використання матриархату як інструменту панування квазіетнічних контреліт та веде мову про деелітизацію української соціальності і перетворення її на соціальний агрегат як наслідок браку маскулітних цінностей та культивування матриархального сексизму [7, с.45-80].

З англомовних авторів, які займалися суміжною проблематикою, можна назвати М.П. Доббінс та Дж. Мілігана, які досліджували інститут матриархату як елемент африканської культури та міфології. З російськомовних авторів андроцидарність матриархату та фемінізму як расистської ідеології досліджував О. Новосолов, який наголошує на деградаційності фемінізму та матриархальних практик для еволюції людства, розглядаючи останні в соціологічному контексті [4, 8].

Виклад основного матеріалу дослідження та обґрунтування отриманих наукових результатів. Культурна та соціопсихічна кастрація чоловіків є наслідком закладеного в процесі інкультурації та соціалізації комплексу меншовартісності, який закладається в дитинстві. Для України його можна розглядати як наслідок гендерно-специфічного виховання, орієнтованого на депривацію потреби позитивної самооцінки та автономії шляхом культивування стереотипів профанованої маскулітності, які спонукають чоловіка мати істотні сумніви щодо адекватності власної свідомості та поведінки певним «стандартам людяності» та гендерної повноцінності.

Загалом серед способів морально-психологічної та правової реституції в Україні переважають технології так званої «прихованої кастрації». Цим терміном ми будемо позначати сукупність всіх способів позбавлення суб'єктів будь-якого походження приналежного їм капіталу.

Прихована кастрація може здійснюватись у формі знищення особистого майна та скоєння злочинів проти здоров'я та життя (псування, підпали, замовні крадіжки та пограбування, нанесення тілесних ушкоджень або вбивств ін. способів ушкодження особистості та майна),

позбавлення роботи чи джерела доходу, використання кримінально-правової стигматизації та переслідування і ін.

Прихована кастрація всляким чином легітимується ідеологією матриархального расизму як технологія тихої помсти, що протиставляється відкритим конфліктам та експліцитним стратегіям розв'язання протиріч. Якби ситуація складалася протилежним чином, то це виглядало б більш ніж дивним, оскільки спрямованість селекції на чоловіків із фемінними якостями означає їх соціалізацію як істот, неспроможних до відкритого протистояння, протиставлення, навіть артикуляції власних інтересів.

У більшості випадків конфлікту виявлення агресії, ініціювання будь-якого переслідування, конфронтування із супротивником передбачають опосередковане виконання чоловіком жіночих цілей і постійну інспірацію нею всіх практик, пов'язаних із проявами боротьби за існування.

Заборона на автономні прояви подібних якостей у чоловіків є зумовленою монополією на застосування насильства в умовах матриархату, яка є приналежною жінці. При цьому жінка застосовує насильство не прямо, а використовуючи для цього фемінізованих чоловіків, які слугують своєрідним гардіанатом жіночих інтересів. Тому конфлікти між чоловіками в більшості випадків не мають місця або ж мають латентні форми прояву, якщо вони не ініціюються і не індукуються матриархальною жіночою присутністю та опосередкуванням.

Низький рівень моральності зумовлює високу ймовірність потрапляння до контреліти значної кількості «випадкових людей», які за своїм статусним позиціонуванням не відповідають наявному у них економічному, соціальному та культурному капіталу. В більшості випадків усі перераховані типи капіталу контреліта отримує не за рахунок досягнень у відповідних сферах діяльності, а за рахунок кримінальних зловживань і використання адміністративного ресурсу.

Щодо української контреліти не доводиться вести мову не лише про шляхетність, але і про мудрість або ж навіть елементарну раціональність/розсудковість. Адже остання змістовно означає передусім визнання регуляторного статусу інтелекту щодо особистості, в більш широкому розумінні – соціального інтелекту та всіх різновидів соціального авторитету, який змістовно походить від нього (йдеться про авторитет філософської та наукової інтелігенції, священства, різних груп науково-заангажованої громадськості).

Варто зауважити, що соціальний інтелект як певна генералізована спроможність надійної спільноти щодо синергійного використання індивідуальних інтелектів як соціальної дії в умовах матриархату зазнає ерозій та деформа-

цій з причини тотальної соціальної інфляції інтелекту як такого.

Зазначений процес відбувається на тлі контамінування всіх сфер соціальної життєдіяльності фемінною емоційністю, яка стає чинником підміни незаангажованої предметно-пізнавальної діяльності квазіпізнавальними практиками, які мають дещо спільне із різноманітними профанаціями інтелекту. Всі різновиди інтелектуальної діяльності, таким чином, наповнюються акторами, які підмінюють роботу із інтелектуальним контентом різноманітними інтелектуальними іграми та симуляційними версіями релігії, філософії, науки, ідеології та політики. В цьому напрямку в українському суспільстві відбувається не просто симуляційна підміна пізнавальної діяльності інтелектуальними іграми, але й прихована боротьба за витіснення аутентичних акторів інтелектуального поля з їх статусних ніш, але, передусім, – всебічне ігнорування політичною владою діалогу з інтелігенцією як засобу оптимізації політики. Якщо представники інтелігенції й беруть участь у політичних дебатах, різноманітних шоу та кампаніях, то їх роль у більшості випадків є редукованою до рівня проплачених консультантів і функціонерів, а не об'єктивних експертів оцінки ефективності політичному і державного управління.

Таким чином, владні групи або ігнорують інтелігенцію як соціальну групу, або ж послуговуються нею як заангажованим учасником заходів з легітимації дій певного олігархічного огручування. Немає сенсу доводити те, що в більшості випадків влада перебуває в стані матриархальної соціальної інфляції, поділяючи ілюзію повного контролю та нічим не обгрунтованої власної нормальності.

Але оскільки на поле політики практично поширюються закономірності витіснення-усунення акторів, які визнавали б вищість спільних соціальних інтересів над частковими, то і діяльність самої влади стає діяльністю по обслуговуванню відчужених від соціальності інтересів, що сприяє руйнації останньої.

Таким чином, матриархальна соціальна селекція в сфері політики призводить до її приватизації і корпоратизації. Приватизована і корпоратизована політика відображає вже не довгострокову перспективу із лінійним проектуванням відносно-передбачуваного майбутнього, а приватикою як субститут політики за умови перегорення/переродження держави із соціального інституту на корпоративний орган олігархату.

Аналіз зазначеного переродження дає можливість зрозуміти соціально-політичний аспект матриархальної кастрації, який стосується замикання олігархічної потестократії на собі і декооптації елітних та пасіонарних елементів. Останніх матриархальна квазідержавна (корпоративний орган олігархату) нейтралізує/ка-

струє шляхом корупції у формах різноманітного підкупу (хоча це стосується поодиноких випадків), кримінальної доместикації шляхом надання відповідних сінекур.

Проте, оскільки кількість таких ресурсів в силу корупційного надспоживання стає обмеженою, використовуються бруталніші технології кастрації у вигляді тюремного ув'язнення, служби в армії (яка дозволяє просто фізично знищувати/інвалідизувати значну частину пасіонарних та елітних елементів етносу), створення деприваційного середовища і спонукування до різних форм міграційної поведінки, відкритого та оказіонального суїциду.

Основним фронтом боротьби залишається сімейний простір, у якому матриархальна олігархічна квазідержавна здійснює латентні геноцидарні практики через створення асиметричних нормативно-правових та соціально-моральних умов для чоловіків і жінок.

Означені асиметрії стосуються різних аспектів сімейного, трудового, соціального, пенсійного законодавства, в якому переважають гендерно-дискримінаційні норми щодо чоловіків із преферуванням правового статусу жінок і наданням їм прихованих або відкритих привілеїв. Саме по собі таке надання привілеїв можна розглядати не просто як звичайні дискримінаційні практики, але маскуліноцид із вираженою матриархальною спрямованістю. Матриархальна українська держава свідомо і жорстоко принижує/каструє не чоловіків як таких, а маскуліні цінності, маскуліну свідомість і загалом все те, що пов'язане із чоловічим соціальним світом.

Першим об'єктом боротьби стає виховання дітей, яке в більшості випадків здійснюється під домінатом жінки із послуговуванням методами фемінного відформатовування психіки хлопчиків та дівчаток. При цьому гендерні стратегії виховання перших і других істотно різняться за змістом. Дівчатам, юнкам і жінкам імплементується матерями рольовий набір морально-педагогічних ролей із супутньою завищеною самооцінкою.

При проходженні через усі щаблі інститутів соціалізації відбувається підкріплення у жінок їх грандіозно-перфектного самосприйняття, їх інтелектуальної і моральної вищості щодо чоловіків як напівдеградованих, несамодостатніх, морально та інтелектуально-ущербних істот, обмежених у власній суб'єктності.

Жінки отримують повне і необмежене право на прояви вербально-емоційної агресії, чоловіки ж в аналогічному вимірі зазнають обмежень. До того ж, в інститутах дошкільної соціалізації, середній школі вихователі та вчителі заохочують також і прояви фізичної агресії дівчат та юнок щодо хлопців, репресуючи подібні прояви з боку хлопців щодо дівчат.

Саме по собі придушення агресії чоловічої популяції з боку жінок при загальній розкріпа-

ченості жінок у різноманітних агресивних діях є негативним чинником впливу на психофізіологічне здоров'я чоловіків. Адже асиметрії нормативних моделей розрядки агресивних драйвів, а також сумація заблокувань розрядки агресії в сім'ї, сфері трудової діяльності, соціальних комунікаціях створює передумови для зношування та «випалювання» як організмичного базису, так і психічної системи, що позначається на зростанні статистики органічних захворювань та чоловічої смертності.

Означені тенденції та процеси є нерозривно пов'язаними із психофізіологічним виміром матриархальної кастрації чоловіків-пасіонаріїв та представників потенційних еліт. Всебічне заблокування агресії у поєднанні із нав'язуванням чоловікам з боку вихователів та вчителів заниженої самооцінки дається взнаки у появі гіпертрофованого нарцисично-мазохістського комплексу жінкозалежності.

Скеровування жінок у процесі гендерної соціалізації в бік набуття панівних ролей, пов'язаних передусім із встановленням стандартів нормування та оцінювання свідомості та поведінки призводить до залежності самооцінки чоловіків від жіночих схвалень та заохочень, а їхні соціальні експектації стосуються атрибутування жінок як істот вищого порядку передусім менеджерськими якостями.

Оскільки останні (себто, менеджерські якості, як і уявлення чоловіків про них) є у самих чоловіків істотно перебільшеними передусім через їх соціогендерну, соціально-політичну та економічну приниженість, то розбіжності між викривленими експектаціями та фактичною реалізацією жінками менеджерських (дистрибутивно-економічних) та морально-педагогічних ролей у сім'ї в більшості випадків призводить сім'ю до стану фінансового фіаско, соціальної деморалізованості і декапіталізованості та низького культурного рівня.

Скотомізація чоловіка відбувається як паралельний процес втрати ним власної автономії, здоров'я, перетворенням його на машину для задоволення матриархальних забаганок, передчасного старіння та зношування, яке всіляким чином заохочується самим суспільством через нав'язувані стереотипи мазохістської псевдомаскулінності.

При цьому елітні та пасіонарні якості особи стають підставою для її всебічного остракізму та знецінення, створення мовчаного вакууму відсутності соціальної підтримки, яка могла б справити істотний заохочувальний вплив на розгортання продуктивних потенцій елітного чоловіцтва.

Висновки. Загалом поглиблення матриархальної кастрації відбувається шляхом блокування механізмів забезпечення культурної та психічної автономії чоловіцтва як самостійної гендерної групи та спрямованого здійснення андроциду.

Зміст поняття андроцид може бути розкритий через сукупність його механізмів, які є працюючими в Україні, РФ, Білорусі та інших республіках пострадянського простору.

До механізмів андроциду можна віднести:

а) систематичне культивування андрофобії та макротекстів, які спрямовані на демонізацію чоловіків та чоловічих цінностей (Male-bashing). Тут йдеться про поширення багаточисельних генікоцентричних ток-шоу, проблемно-орієнтованих передач, які є спрямованими на зацентрування негативізму щодо чоловіків, всіляке розгвинчування тем чоловічої зради, неналежного ставлення до дітей, сумнівності моральної репутації, кримінальних та інших девіантних схильностей чоловіцтва тощо;

б) легітимація насильства щодо чоловіків шляхом популяризації наукових знань з практичної психології, правознавства; просвітницька діяльність у сфері гендерного мобінгу;

в) стимулювання контрастової алкогольної поведінки, в якій поєднуються абстиненція та надспоживання міцних алкогольних напоїв (така поведінка заохочується жінками як «культурно-прийнятна», але в більшості випадків фізіологічно-небезпечна для чоловічого організму). Заохочення святкового алкоголізму має наслідком підвищення чоловічої смертності в зрілому віці від алкоголізму внаслідок хронічних хвороб серцево-судинної системи або ж раптових зривів що призводять до скорочення життя чоловіків.

г) гендерно-дискримінаційне сімейне законодавство, яке закріплює фактичне безправ'я чоловіків у більшості сімейних обставин: в шлюбі, за умов дітонародження чи прийняття рішення про аборт, щодо виховання дітей, щодо розлучення та призначення аліментів;

д) армійське рабство, яке полягає в створенні деструкційних щодо психіки та організму чоловіка умов служби, починаючи від неналежного андроцидарного харчування і закінчуючи кримінальними позастатутними взаєминами із суїцидальними наслідками та подальшою інвалідизацією чоловіків у постслужбовий період;

е) пенітенціарне рабство та штучне погіршення умов тримання чоловіків у слідчих ізоляторах, тюрмах, призначення суворіших, у порівнянні з жінками, вироків та катування в процесі здійснення покарань;

ж) забезпечення важких, небезпечних і шкідливих для здоров'я умов праці та ігнорування заходів безпеки, що призводить до зростання статистики травматизму та смертності серед чоловіків;

з) дефіцитарність медичного обслуговування, орієнтованого на чоловіків; відсутність андрологічного огляду та лікування (попри поширеність та здешевленість гінекологічного огляду та лікування);

і) матриархально-расистське виховання чоловіків, тобто, пропаганда надцінності материнства, жіноцтва та дитинства, спекуляція на інтересах дітей задля нав'язування чоловікам зміщеної ієрархії цінностей, орієнтованої на просту біологічну репродукцію заради інтересів жінок та їх проектів споживання;

к) віктимізаційні і мазохістські соціаль-

ні стереотипи, які уможливають надексплуатацію чоловіків та виправдовують стратегії жертвоприношення чоловічого життя заради сім'ї (жінок та дітей), погляд на чоловіка як на видатковий матеріал, гарматне м'ясо, маніпулятивне послуговування ідеологією сімейного егалітаризму задля забезпечення жіночих привілеїв.

БІБЛІОГРАФІЧНІ ПОСИЛАННЯ:

1. Бондар Г.Г. Соціокультурні засади концептуалізації гендерної нерівності в українському суспільстві [Текст]: дис. ... канд. соціол. наук за спеціальністю 22.00.01 – теорія та історія соціології / Г.Г. Бондар; Класичний приватний університет. – Запоріжжя, 2012. – 266 с.
2. Донцов Д. Націоналізм. Передмова до третього видання [Електронний ресурс] / Д. Донцов. – Режим доступу: http://ukrkniga.org.ua/ukrkniga-text/books/_book-8.htm
3. Крячко В.І. Українська ментальність: соціодіагностичний аспект [Текст]: дис. ... канд. соціол. наук за спеціальністю 22.00.01 – теорія та історія соціології / В.І. Крячко; Класичний приватний університет. – Запоріжжя, 2010. – 216 с.
4. Новоселов О. Женщина [Электронный ресурс]. Учебник для мужчин. – Режим доступа: <http://humans-ethology.com/#reader1>
5. Розя Ю.Ю. Смертність в Україні: теоретико-соціологічний аспект [Текст]: дис. ... канд. соціол. наук за спеціальністю 22.00.01 – теорія та історія соціології / Ю.Ю. Розя; Класичний приватний університет. – Запоріжжя, 2013. – 218 с.
6. Романенко Ю.В. Етнічні ідентичності в дзеркалі тілесності та практик харчування [Текст]: Монографія / Ю.В. Романенко, І.О. Святненко, А.О. Поцелуйко, А.Ю. Тащенко, Ю.Ю. Медведєва. – К.: Вид-во ДУТ, 2015. – 437 с.
7. Этническая идентичность: социосистемологическое измерение геополитики [Текст]: Монография / ред.-коорд. Романенко Ю.В. [Я.В.Зоська, Ю.Ю. Медведєва, Ю.В. Романенко, И.А. Святненко, Н.В. Туленков, Е.А. Хомерики]. – К.: Меркьюри-Подолье, 2016. – 369 с.
8. Dobbins M.-P. Black Matriarchy: Transforming a Myth of Racism into a Class Model [Text] / M.-P. Dobbins, J. Mulligan // Journal of Comparative Family Studies. – 1980. – Vol. 11, № 2 (SPRING). – P. 195-217.

Стаття надійшла до редакції 25.06.2016

REFERENCES:

1. Bondar, H.H., 2012. Sotsiokul'turni zasady kontseptualizatsiyi hendernoyi nerivnosti v ukrayins'komu suspil'stvi [Social and cultural foundations conceptualization of gender inequality in Ukrainian society]. Klyasichnyy pryvatnyy universytet, Zaporizhzhya (in Ukrainian).
2. Dontsov, D. Natsionalizm. Peredmova do tret'oho vydannya [Nationalism. Preface to the third edition]. Access mode: http://ukrkniga.org.ua/ukrkniga-text/books/_book-8.htm (in Ukrainian).
3. Kryachko, V.I., 2010. Ukrayins'ka mental'nist': sotsiodaihnostychnyy aspekt [Ukrainian mentality: sotsiodaihnostychnyy aspekt]. Klyasichnyy pryvatnyy universytet, Zaporizhzhya (in Ukrainian).
4. Novoselov, O. Zhenshina [Female]. Uchebnik dlya muzhchin. Access mode: <http://humans-ethology.com/#reader1> (in Russian).
5. Rozya, Yu.Yu., 2013. Smertnist' v Ukrayini: teoretyko-sotsiolohichnyy aspekt [Mortality in Ukraine: theoretical and sociological aspect]. Klyasichnyy pryvatnyy universytet, Zaporizhzhya (in Ukrainian).
6. Romanenko, Yu.V., 2015. Etnichni identychnosti v dzerkali tilesnosti ta praktyk kharchuvannya [Ethnic identity in the mirror and practice physicality of food]. Vyd-vo DUT, Kyiv (in Ukrainian).
7. Etnicheskaya identichnost: sotsiosistemologicheskoe izmerenie geopolitiki [Ethnic identity: sociosystemological dimension of geopolitics.]. Merkyuri-Podole, Kyiv (in Russian).
8. Dobbins, M.-P., 1980. Black Matriarchy: Transforming a Myth of Racism into a Class Model. Journal of Comparative Family Studies 11, 2, 195-217

*Святненко Іван Олександрович – докторант
Класичний приватний університет
Адреса: 69000, м. Запоріжжя, вул. Жуковського, 70-б*

*Svyatnenko Ivan O. – doctoral candidate
Classical private university
Address: 70-b, Zhukovskogo str., Zaporizhzhya, 69000
E-mail: romanenko.jura@gmail.com*

*Святненко Иван Александрович - докторант
Классический приватный университет
Адрес: 69000, г. Запорожье, ул. Жуковского, 70-б*